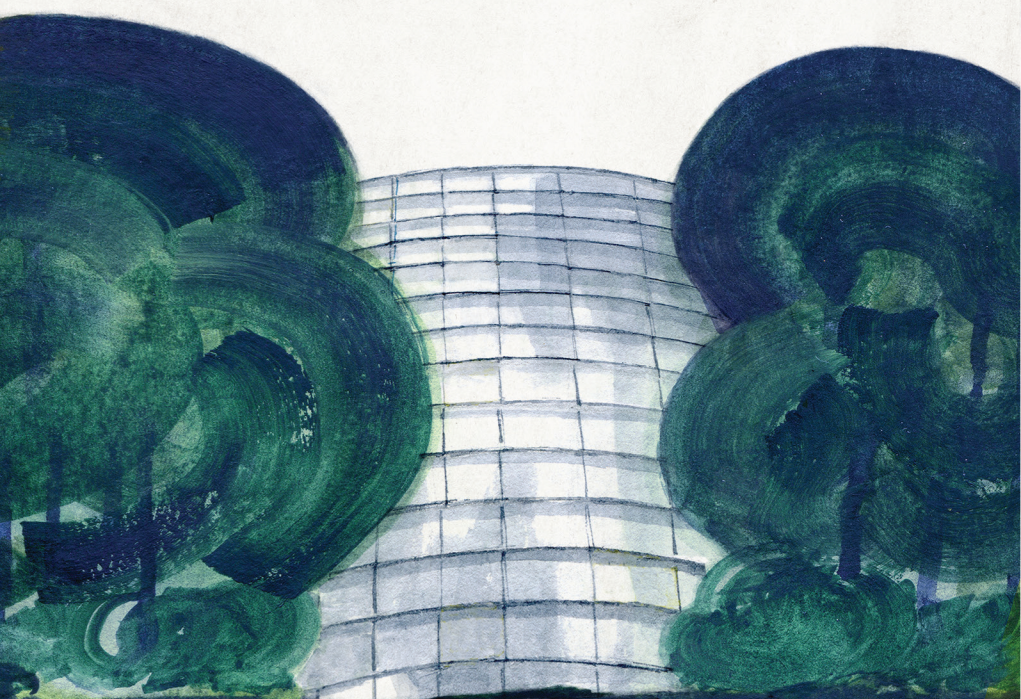

EMILY ST. JOHN MANDEL

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ
ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΒΑΣΙΑ ΤΖΑΝΑΚΑΡΗ

ΙΚΑΡΟΣ

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Τίτλος πρωτοτύπου: *The glass hotel*

© 2020, Emily St. John Mandel

© 2021, Εκδόσεις Ίκαρος για την ελληνική έκδοση

Μετάφραση από τα αγγλικά: Βάσια Τζανακάρη

Επιμέλεια – Διόρθωση: Αλέκα Πλακονούρη

Σχεδιασμός – Εικονογράφηση εξωφύλλου: Χρήστος Κούρτογλου

Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος

Εκτύπωση: Μητρόπολις Α.Ε.

Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς – Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2021

ISBN 978-960-572-384-2

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

EMILY ST. JOHN MANDEL

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Μετάφραση
Βάσια Τζανακάρη

ΙΚΑΡΟΣ

Για την Κάσια και τον Κέβιν

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

1	Η Βίνσεντ στον ωκεανό.....	13
2	Πάντα έρχομαι σ' εσένα	16
3	Το ξενοδοχείο	48
4	Ένα παραμύθι.....	77
5	Ολίβια	119

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

6	Η αντιζωή.....	139
7	Θαλασσοπόρος.....	154
8	Η αντιζωή.....	174
9	Ένα παραμύθι.....	183

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

10	Ο χορός του γραφείου	203
11	Χειμώνας.....	238
12	Η αντιζωή.....	272
13	Η χώρα των σκιών	292
14	Ο χορός του γραφείου	327
15	Το ξενοδοχείο	332
16	Η Βίνσεντ στον ωκεανό.....	358
	Ευχαριστίες.....	369

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

1

Η ΒΙΝΣΕΝΤ ΣΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟ
Δεκέμβριος 2018

1

Ξεκίνα απ' το τέλος: πέφτω από την κουπαστή του πλοίου μες στο άγριο σκοτάδι της καταιγίδας, το σοκ της πτώσης μου κόβει την ανάσα, η κάμερά μου πετάγεται μακριά μες στη βροχή...

2

Κάποιος να με σηκώσει. Λέξεις που γράφτηκαν όπως όπως σε ένα τζάμι όταν ήμουν δεκατριών χρόνων. Έκανα ένα βήμα πίσω και άφησα τον μαρκαδόρο να πέσει απ' το χέρι μου κι ακόμα θυμάμαι την ευφορία της στιγμής, εκείνη την αίσθηση στο στήθος μου σαν φως που άστραφτε πάνω σε σπασμένο γυαλί...

3

Έχω ανέβει στην επιφάνεια; Το κρύο εκμηδενίζει τα πάντα, δεν υπάρχει τίποτα, παρά μόνο κρύο...

4

Μια παράξενη ανάμνηση: στέκομαι στην ακτή στο Κάιετ, δεκατριών ετών, με την ολοκαίνουρια βιντεοκάμερα, κρύα και παράξενη στα χέρια μου, κινηματογραφώ τα κύματα για πέντε λεπτά κάθε φορά και καθώς κινηματογραφώ, ακούω την ίδια μου τη φωνή να ψιθυρίζει «Θέλω να πάω σπίτι, θέλω να πάω σπίτι, θέλω να πάω σπίτι», παρότι πού είναι το σπίτι αν όχι εκεί;

5

Πού είμαι; Ούτε μέσα ούτε έξω απ' τη θάλασσα, δεν νιώθω κρύο πια, ούτε και τίποτα άλλο εδώ που τα λέμε, έχω συναίσθηση ενός ορίου, αλλά δεν μπορώ να καταλάβω σε ποια πλευρά είμαι, και φαίνεται ότι μπορώ να κινηθώ ανάμεσα στις αναμνήσεις όπως μπαίνεις από το ένα δωμάτιο στο άλλο...

6

«Καλώς όρισες στο πλοίο», είπε ο ανθυποπλοίαρχος την πρώτη φορά που επιβιβάστηκα στο Neptune Cumberland. Όταν τον κοίταξα, κάτι μου έκανε εντύπωση και σκέφτηκα Εσύ...

7

Δεν έχω χρόνο...

w

Θέλω να δω τον αδελφό μου. Τον ακούω να μου μιλάει και οι αναμνήσεις που έχω από εκείνον με ταράζουν. Συγκεντρώνομαι πολύ και ξαφνικά στέκομαι σε ένα στενάκι, μες στο σκοτάδι και στη βροχή, σε μια ξένη πόλη. Ένας άντρας είναι σωριασμένος σε ένα κατώφλι απέναντί μου και μπορεί να έχω να

δω τον αδελφό μου μία δεκαετία, αλλά ξέρω ότι είναι αυτός. Ο Πολ σηκώνει το βλέμμα και προλαβαίνω να δω πως έχει φρικτή όψη, είναι κάτισχνος, κατεστραμμένος, με βλέπει, τότε όμως ο δρόμος τρεμοσβήνει και χάνεται...

ΠΑΝΤΑ ΕΡΧΟΜΑΙ Σ' ΕΣΕΝΑ

1994 και 1999

1

Στα τέλη του 1999 ο Πολ σπούδαζε χρηματοοικονομικά στο Πανεπιστήμιο του Τορόντο, κάτι που θα έπρεπε να το αισθάνεται σαν θρίαμβο, αλλά όλα ήταν λάθος. Πιο μικρός υπέθετε ότι θα ειδικευόταν στη σύνθεση μουσικής, όμως σε μια άσχημη περίοδο πριν από κάνα δυο χρόνια είχε πουλήσει το κίμπορντ του και η μητέρα του δεν ήταν πρόθυμη να σκεφτεί την ιδέα ενός μη πρακτικού πτυχίου, πράγμα για το οποίο δεν την αδικούσε ιδιαίτερα έπειτα από ένα σωρό ακριβούς κύκλους απεξάρτησης, έτσι είχε γραφτεί να σπουδάσει οικονομικά, θεωρητικά επειδή αυτό αντιπροσώπευε μια πρακτική και εντυπωσιακά ενήλικη κατεύθυνση προς τα μπρος -*Δείτε με, μαθαίνω για τις αγορές και την κίνηση του χρήματος!*-, ωστόσο το ένα και μοναδικό πρόβλημα στο λαμπρό σχέδιό του ήταν ότι έβρισκε το θέμα θανάσιμα αδιάφορο. Ο αιώνας τελείωνε κι εκείνος είχε κάποια παράπονα.

Περίμενε ότι τουλάχιστον θα είχε καταφέρει να μπει σε έναν κοινωνικό κύκλο της προκοπής, αλλά το πρόβλημα, όταν εξαφανίζεσαι απ' τον κόσμο, είναι ότι ο κόσμος συνεχίζει χωρίς εσένα, έτσι καθώς περνούσε τόσο χρόνο φτιαγμένος με μια

ουσία που τον κατέστρεφε, έκανε ψυχοφθόρες δουλειές στον χώρο της λιανικής, προσπαθώντας ταυτόχρονα να μη σκέφτεται την ουσία, και ξόδευε τόσο χρόνο σε νοσοκομεία και κέντρα απεξάρτησης· ο Πολ ήταν είκοσι τριών ετών και ήδη φαινόταν μεγαλύτερος. Τις πρώτες βδομάδες στη σχολή πήγαινε σε πάρτι, αλλά ποτέ δεν ήταν ιδιαίτερα καλός στο να πιάνει κουβέντα με αγνώστους, ενώ όλοι του φαινονταν πολύ νεότεροι. Τα πήγε άσχημα στις ενδιαμέσες εξετάσεις κι έτσι στα τέλη Οκτώβρη περνούσε όλο του τον χρόνο είτε στη βιβλιοθήκη-διαβάζοντας, παλεύοντας να αποκτήσει ενδιαφέρον για τα χρηματοοικονομικά, προσπαθώντας να ανατρέψει την κατάσταση- ή στο δωμάτιό του, ενώ στην πόλη άρχιζε να κάνει όλο και περισσότερο κρύο. Το δωμάτιο ήταν μονόκλινο, καθώς ένα από τα ελάχιστα πράγματα στα οποία είχε συμφωνήσει με τη μητέρα του ήταν πως θα ήταν καταστροφικό αν ο Πολ είχε συγκάτοικο και ο συγκάτοικος έκανε χρήση οπιοειδών, έτσι ήταν σχεδόν πάντα μόνος. Το δωμάτιο ήταν τόσο μικρό, που αν δεν καθόταν ακριβώς απέναντι από το παράθυρο, τον έπιανε κλειστοφοβία. Οι επαφές του με άλλους ανθρώπους ήταν λίγες και επιφανειακές. Στον κοντινό ορίζοντα υπήρχε το μαύρο σύννεφο των εξετάσεων, ήταν όμως αδύνατον να μελετήσει. Προσπαθούσε διαρκώς να συγκεντρωθεί στη θεωρία των πιθανοτήτων και στις στοχαστικές διαδικασίες διακριτού χρόνου, αλλά οι σκέψεις του ξεστράτιζαν προς μια σύνθεση για πιάνο που ήξερε ότι δεν θα τελείωνε ποτέ, μια πολύ απλή συνθήκη σε ντο ματζόρε, με εξαίρεση κάτι πεταρίσματα από ακατάστατες συγχορδίες μινόρε.

Στις αρχές Δεκέμβρη βγήκε από τη βιβλιοθήκη ταυτόχρονα με τον Τιμ, ο οποίος παρακολουθούσε δύο ίδια μαθήματα μαζί

μ' εκείνον και επίσης προτιμούσε την τελευταία σειρά στο αμφιθέατρο. «Θα κάνεις τίποτα απόψε;» ρώτησε ο Τιμ. Ήταν η πρώτη φορά εδώ και καιρό που κάποιος τον ρωτούσε κάτι.

«Ήθελα να πάω κάπου για λίγη λάιβ μουσική». Ο Πολ δεν το είχε σκεφτεί πριν το πει, αλλά του φαινόταν η σωστή εξέλιξη της βραδιάς. Ο Τιμ αναθάρρησε λιγάκι. Η μοναδική συζήτηση που είχαν κάνει προηγουμένως ήταν για μουσική.

«Ήθελα να τσεκάρω ένα συγκρότημα που λέγεται Baltica», είπε ο Τιμ, «αλλά πρέπει να διαβάσω για τις εξετάσεις. Έχεις ιδέα για τι πρόκειται;»

«Οι εξετάσεις; Ναι, πάω καρφί για την καταστροφή».

«Όχι, οι Baltica». Ο Τιμ ανοιγόκλεινε τα μάτια σασιτισμένος. Ο Πολ θυμήθηκε κάτι που είχε προσέξει και άλλοτε, ότι δηλαδή ο Τιμ, απ' ό,τι φαινόταν, δεν είχε αίσθηση του χιούμορ. Ήταν σαν να μιλάς με έναν ανθρωπολόγο από άλλο πλανήτη. Ο Πολ σκεφτόταν πως αυτό ακριβώς θα έπρεπε να δημιουργήσει την αρχή μιας φιλίας, αλλά δεν μπορούσε να φανταστεί πώς θα ξεκινούσε η συζήτηση -*Πρόσεξα άθελά μου ότι είσαι το ίδιο απομονωμένος μ' εμένα, να το συζητήσουμε καμιά φορά;*- και έτσι κι αλλιώς ο Τιμ ήδη απομακρυνόταν μες στο σκοτεινό φθινοπωρινό σούρουπο. Ο Πολ πήρε αντίτυπα των εβδομαδιαίων φρι πρες από τα σταντ των εφημερίδων δίπλα στην καφετέρια και επέστρεψε στο δωμάτιό του, όπου έβαλε την Πέμπτη του Μπετόβεν για συντροφιά και ύστερα έψαξε τις εκδηλώσεις, ώσπου βρήκε τους Baltica, που είχαν προγραμματισμένη συναυλία αργά το βράδυ σε ένα μαγαζί που δεν είχε ακουστά, στη γωνία Κούν και Σπαντίνα. Πότε ήταν η τελευταία φορά που είχε πάει να ακούσει κάποια συναυλία; Ο Πολ έκανε τα μαλλιά του καρφάκια, τα κατέβασε, άλλαξε γνώμη και τα ξανάκανε, δοκίμασε τρία πουκάμισα και έφυγε προτού κάνει

άλλες αλλαγές, αηδιασμένος με την αναποφασιστικότητά του. Η θερμοκρασία έπεφτε, αλλά το κρύο είχε μια αίσθηση διαύγειας, και η άσκηση ήταν μια θεραπευτική σύσταση που αγνοούσε, κι έτσι αποφάσισε να περπατήσει.

Το κλαμπ βρισκόταν σε ένα υπόγειο κάτω από ένα μαγαζί με γκόθικ ρούχα, στο τέλος μιας απότομης σκάλας. Μόλις το είδε, κοντοστάθηκε στο πεζοδρόμιο ανησυχώντας μήπως αποδειχτεί γκοθάδικο –όλοι θα γελούσαν με το τζιν και το πόλο του–, αλλά ο πορτιέρης δεν του έδωσε καμία σημασία και το πλήθος ήταν μόνο κατά πενήντα τοις εκατό βαμπίρ. Οι Baltica ήταν ένα τρίο: ένας τύπος με μπάσο, ένας άλλος που πασπάτευε κάτι ηλεκτρονικά μαραφέτια, τα οποία συνδέονταν με ένα κίμπορντ, και μια κοπέλα με ηλεκτρικό βιολί. Ό,τι κι αν έκαναν στη σκηνή ακουγόταν λιγότερο σαν μουσική και περισσότερο σαν χαλασμένο ραδιόφωνο, όλο περίεργα παράσιτα και ασύνδετες νότες, το είδος της σκόρπιας άμπιεντ ηλεκτρόνικα που ο Πολ, μια ζωή φανατικός του Μπετόβεν, δεν καταλάβαινε καθόλου, αλλά η κοπέλα ήταν τόσο όμορφη, που δεν τον πείραζε καθόλου – αν δεν απολάμβανε τη μουσική, μπορούσε τουλάχιστον να τη χαζεύει. Η κοπέλα πλησίασε στο μικρόφωνο και τραγούδησε «*Πάντα έρχομαι σ' εσένα*», μόνο που υπήρχε αντίλαλος –ο τύπος με το κίμπορντ είχε πιέσει ένα πεντάλ–, έτσι ακούστηκε

Πάντα έρχομαι σ' εσένα, έρχομαι σ' εσένα, σ' εσένα

...και ήταν πραγματική παραφωνία, η φωνή με τις νότες από το κίμπορντ και τα παράσιτα, τότε όμως η κοπέλα σήκωσε το βιολί της κι αυτό ήταν τελικά το στοιχείο που έλειπε. Τράβηξε το δοξάρι της και η νότα ήταν σαν μια γέφυρα ανάμεσα στις νησίδες

από παράσιτα, και ο Πολ μπορούσε να ακούσει πώς συνταίριαζαν όλα, το βιολί και τα παράσιτα και η αμυδρή, υποστηρικτική παρουσία του μπάσου· ήταν συναρπαστικό για λίγο, έπειτα η κοπέλα κατέβασε το βιολί και η μουσική αποσυντέθηκε στα ετερόκλητα συστατικά της και ο Πολ συνειδητοποίησε ότι αναρωτιόταν για άλλη μια φορά πώς άκουγε κανείς τέτοια πράγματα.

Αργότερα, όταν η μπάντα έπινε στο μπαρ, ο Πολ περίμενε μια στιγμή που η βιολονίστρια δεν μιλούσε με κανέναν και χώθηκε.

«Συγγνώμη», είπε, «γεια, ήθελα να σας πω ότι μ' αρέσει πολύ η μουσική σας».

«Ευχαριστούμε», είπε η βιολονίστρια. Χαμογέλασε, αλλά με τον επιφυλακτικό τρόπο των υπερβολικά όμορφων κοριτσιών, που ξέρουν τι ακολουθεί.

«Ήταν φανταστικά», είπε ο Πολ στον μπασίστα, για να ανατρέψει τις προσδοκίες και να αποπροσανατολίσει την κοπέλα.

«Ευχαριστούμε, φίλε». Ο μπασίστας χαμογέλουσε με έναν τρόπο που έκανε τον Πολ να σκεφτεί ότι μάλλον ήταν μαστουρωμένος.

«Α, με λένε Πολ».

«Θίο», είπε ο μπασίστας. «Από δω ο Τσάρλι και η Άνικα».

Ο Τσάρλι, ο κιμπορντίστας, έκανε ένα νεύμα και σήκωσε την μπίρα του, ενώ η Άνικα παρατηρούσε τον Πολ πάνω από το χείλος του ποτηριού της.

«Να σας κάνω μια παράξενη ερώτηση;» Ο Πολ ήθελε πάρα πολύ να ξαναδεί την Άνικα. «Είμαι σχετικά καινούριος στην πόλη και δεν μπορώ να βρω ένα μαγαζί για χορό».

«Πήγαινε στην οδό Ρίτςμοντ και στρίψε αριστερά», είπε ο Τσάρλι.